

Sygn. akt IX **Ka 521/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Iwona Konopka**

Protokolant: protokolant sądowy Natalia Turek

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2020 r.

sprawy **K. W. ur. (...) w S., córki M. i A.**

obwinionej z art. 97 kw, art. 95 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie

z dnia 10 marca 2020 r., sygnatura akt XIV W 46/19

orzeka:

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
2. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego w tym opłatę w wysokości 30 (trzydziestu) złotych.

Sygn. akt IX Ka 521/20

UZASADNIENIE

K. W. została obwiniona o to, że:

- 1) w dniu 4 lutego 2018 r. około godziny 14:10 w W. przy ul. (...) zatrzymała pojazd B. o nr. rej. (...) w zatoce autobusowej, tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy – Prawo o ruchu drogowym,
- 2) w dniu 4 lutego 2018 r. około godziny 14:10 w W. przy ul. (...), kierując pojazdem B. o nr. rej. (...), nie posiadała przy sobie wymaganych przepisami dokumentów tj. prawa jazdy, tj. o wykroczenie z art. 95 kw w zw. z art. 38 pkt 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

Wyrokiem z dnia 10 marca 2020 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie, sygn. akt XIV W 46/19, orzekł co następuje:

I. obwinioną **K. W.** uznał za winną popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku, wyczerpujących dyspozycję odpowiednio art. 97 kw i art. 95 kw i za to na podstawie art. 95 kw w zw. z art. 9 § 2 kw i art. 36 § 1 kw wymierzył jej łącznie karę nagany;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw oraz art. 119 § 1 kpw zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania, kwotę 20 (dwudziestu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków ponoszonych w toku czynności wyjaśniających oraz opłatę.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wywiódł obrońca obwinionej, który na podstawie art.103 kpw w zw. z art. 444 kpk zaskarżył ten wyrok w całości na korzyść obwinionej K. W.. Na podstawie z art. 438 p. 2 kpk w zw. z art. 109 § 1 kpw zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego, tj.,:

1. art. 7 kpk poprzez zupełnie dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego a w szczególności:

a) zeznań świadków A. F. i Ł. K. i danie wiary tym zeznaniom podczas gdy świadkowie składali zeznania niespójne oraz większości elementów interwencji wobec obwinionej nie pamiętali, ich zeznania są wewnętrznie sprzeczne,

b) rysunkowi z miejsca zdarzenia, który jawił się jako kluczowy dla uznania przez Sąd I instancji winy obwinione i przyjęcie, że został sporządzony niezwłocznie po interwencji, podczas gdy jest to rysunek sporządzony na komisariacie, co budzi uzasadnione wątpliwości w zakresie prawidłowości jego wykonania oraz rzeczywistego odwzorowania położenia pojazdu obwinionej;

2. art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 kpk poprzez dokonanie przez Sąd ustaleń stanowiących podstawę orzeczenia w oparciu o niekompletny materiał dowodowy, opierając się wyłącznie na zeznaniach świadków oraz rysunku z miejsca interwencji, podczas gdy zeznania świadków są niepełne i wewnętrznie sprzeczne a rysunek sytuacyjny sporządzony przez funkcjonariuszy policji nie odzwierciedla rzeczywistego położenia pojazdu obwinionej;

3. art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw poprzez nie odniesienie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a mianowicie okoliczności, że Sąd oparł się w przeważającym zakresie na zeznaniach świadków oraz notatce z miejsca zdarzenia, która została sporządzona później na Komisariacie Policji i nie może stanowić miarodajnego dowodu, świadczącego o winie obwinionej

4. art. 97 kpk w zw. z art. 4 kpk poprzez rezygnację ze sprawdzenia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, a mianowicie sprawdzenia, jak w dniu podjęcia interwencji przez funkcjonariuszy policji oznaczony był przystanek przy ul. (...) oraz jaka w tym dniu była pogoda, czy były opady śniegu zakrywające linie poziome.

Na podstawie art. 438 p. 3 kpk w zw. z art. 109 § 1 kpw skarżący zarzucił ponadto błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mającym wpływ na treść wyroku tj. :

5. Przyjęcie wbrew zgromadzonemu w aktach sprawy materiałowi dowodowemu, iż obwiniona nie posiadała przy sobie wymaganych dokumentów w postaci prawa jazdy, podczas gdy z zeznań obwinionej wynika, iż wymagany dokument posiadała, lecz z uwagi na stan zdrowia oraz stres wywołany interwencją funkcjonariuszy nie znalazła go podczas interwencji,

6. Przyjęcie wbrew zgromadzonemu w aktach sprawy materiałowi dowodowemu, iż obwiniona zatrzymała się na obszarze zatoczki autobusowej, podczas gdy z zeznań świadków, a w szczególności zeznań A. F., która wskazała, że auto obwinionej mogło być zaparkowane na parkingu i zahaczać o zatoczkę.

7. Przyjęcie wbrew zgromadzonemu w aktach sprawy materiałowi dowodowemu, iż szkic z miejsca zdarzenia został sporządzony przez policjantów niezwłocznie po interwencji podczas gdy z zeznań świadków wynika bezsprzecznie, że szkic został sporządzony dopiero po powrocie na komisariat policji, co budzi uzasadnione wątpliwości co do jego precyzyjności i dokładności w odzwierciedleniu miejsca zatrzymania pojazdu obwinionej.

Wskazując na powyższe zarzuty na podstawie art. 427 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk w zw.

z art. 109 § 1 kpw obrońca obwinionej wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionej K. W. oraz na podstawie art. 118 § 2 kpw o zasądzenie na rzecz obwinionej od Skarbu Państwa kosztów postępowania przed sądem zarówno I jak i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, w wysokości według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wywiedziona przez obrońcę obwinionej apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. W przekonaniu Sądu Okręgowego, rozpoznając przedmiotową sprawę Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie w sposób prawidłowy i kompleksowy, a wszystkie okoliczności sprawy z punktu widzenia odpowiedzialności karno – prawnej obwinionej zostały dostatecznie wyjaśnione. Po dokonaniu wnikliwej analizy akt niniejszego postępowania Sąd odwoławczy nie ma wątpliwości, iż rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest co do istoty trafne, a podniesiona przez skarżącego argumentacja stanowi niczym nie popartą polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu meriti, opartą na subiektywnym postrzeganiu zdarzenia przez skarżącego. Sąd Okręgowy nie stwierdził ponadto uchybień określonych w art. 104 k.p.w. i art. 440 k.p.k. - stosowanego odpowiednio w sprawach o wykroczenie – podlegających uwzględnieniu z urzędu.

Sąd Okręgowy w pełni podziela poczynione ustalenia przez Sąd Rejonowy odnośnie przebiegu inkryminowanego zdarzenia oraz popełnienia przez obwinioną zarzucanych jej wykroczeń, szczegółowo przedstawione w pisemnych motywach wyroku. W opinii Sądu odwoławczego przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy nie doszło do wskazywanych przez skarżącego naruszeń, które mogły skutkować zmianą zaskarżonego wyroku w postulowanym zakresie. Przede wszystkim przy orzekaniu Sąd Rejonowy nie wykroczył poza granice wytyczone treścią art. 7 k.p.k. (w zw. z art. 8 k.p.w.), co doprowadziło do niebudzącego wątpliwości ustalenia stanu faktycznego, odpowiadającego prawdzie materialnej. W niniejszej sprawie postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w niewadliwy i kompleksowy sposób, zaś dokonana ocena dowodów nie nosi cech dowolności. Respektując zasadę obiektywizmu Sąd Rejonowy uwzględnił przy wyrokowaniu tak okoliczności przemawiające na korzyść obwinionej, jak na jej niekorzyść, zaś orzeczenie zostało oparte na całokształcie okoliczności ujawnionych na rozprawie.

Chybiony okazał się zatem zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k., w świetle art. 8 k.p.w. stosowany odpowiednio w sprawach o wykroczenia. Podkreślenia wymaga, że skarżący, w celu wykazania słuszności tak sformułowanego zarzutu, obowiązany jest wskazać na konkretne uchybienia, które świadczą o tym, że oceniając materiał dowodowy Sąd orzekający naruszył zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego czy też wskazań wiedzy. Skarżący nie sprostął temu wymogowi, zaś jego twierdzenia mają charakter dowolnej i nieuprawnionej polemiki.

Nie ma racji także skarżący podnosząc, iż Sąd Rejonowy, rozpoznający przedmiotową sprawę, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, który wpłynął na treść zaskarżonego wyroku. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień dopuścił się Sąd orzekający w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, nie może się sprowadzać do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle zasad wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego.

Niezasadnie skarżący podnosił także zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Do jego naruszenia może zatem dojść w sytuacji gdyby Sąd w swoich ustaleniach pominął dowód / dowody, które zostały ujawnione lub też oparł się na dowodach, które ujawnione na rozprawie nie zostały. Skarżący w wywiedzionej apelacji nie wskazał, aby którakolwiek z tych okoliczności zaszła w niniejszej sprawie.

Odnosząc się merytorycznie do sformułowanych zarzutów należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych opierając się na dowodach w postaci zeznań funkcjonariuszy policji, jak też rysunku - szkicu z miejsca zdarzenia. Nie ma racji przy tym skarżący, że podstawą ustaleń Sądu Rejonowego był wyłącznie

kwestionowany szkic sytuacyjny sporządzony przez funkcjonariuszy policji, gdyż Sąd orzekający wziął także pod uwagę fotografię z miejsca zdarzenia oraz informacje (...) i (...) W. na temat związany z przedmiotowym przystankiem. W świetle zebranych dowodów nie ulegało wątpliwości, w jaki sposób zaparkowany został samochód obwinionej. Świadek A. F. wyraźnie bowiem – po okazaniu jej fotografii z k. 38 – stwierdziła, że pojazd obwinionej był całą długością zaparkowany na zatoczce autobusowej (k. 52). Trudno zatem uznać, że jej zeznania były wewnętrznie sprzeczne, skoro we wcześniejszym fragmencie zeznań twierdziła, że nie pamięta, czy samochód obwinionej całą długością był zaparkowany w zatoczce, jednak podkreśliła, że w sytuacji, gdy jakiś pojazd nawet częściowo jest zaparkowany w zatoczce autobusowej, to kierowca tego pojazdu popełnia wykroczenie (k. 51). Ten fragment zeznań świadka nie odnosił jednak do pojazdu obwinionej. Jak wskazano bowiem świadek była pewna, w jaki sposób zaparkowany został pojazd obwinionej w dniu zdarzenia. Podkreślenia wymaga, że wzajemna analiza zeznań funkcjonariuszy policji nie prowadzi do wniosku, że ich zeznania są wzajemnie sprzeczne. Wprawdzie świadek Ł. K. nie pamiętał, czy cały pojazd obwinionej był zaparkowany w zatoczce, nie mniej nie można z tego wywodzić wniosku, że zeznania tego świadka stoją w sprzeczności z zeznaniami A. F.. W świetle tych zeznań nie ulegało bowiem wątpliwości, w jaki sposób został zaparkowany pojazd obwinionej. Zaznaczenia wymaga, że świadkowie jednoznacznie twierdzili, że samochód obwinionej stał za ciągiem pojazdów zaparkowanych prawidłowo na parkingu, z tym że samochód obwinionej nie zmieścił się. Wobec powyższego nie sposób uznać, że Sąd Rejonowy dokonał nieprawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie sposobu zaparkowania przez obwinioną pojazdu w dniu zdarzenia, a szkic sytuacyjny sporządzony przez funkcjonariuszy policji był kluczowy dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Zaznaczenia przy tym wymaga, że fakt sporządzenia wskazanego szkicu dopiero na komisariacie nie może budzić wątpliwości z punktu widzenia choćby możliwości jego dokładnego wykonania na miejscu zajścia. Niewątpliwie szkic został sporządzony bezpośrednio po zdarzeniu i odzwierciedlał, w jaki sposób zaparkowany został pojazd obwinionej. W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy prawidłowo – świetle zgromadzonych dowodów - uznał, że obwiniona miała świadomość, w jakim miejscu parkuje samochód i jest to zatoczka przystanku autobusowego. Z samych bowiem wyjaśnień obwinionej wynikało, że miała ona świadomość, że w tym miejscu znajduje się przystanek autobusowy, gdyż kilka razy przejeżdżała tamtędy. Nie sposób zatem uznać, że ustalenie, czy w dniu zdarzenia linie poziome były przykryte śniegiem, miało by jakiegokolwiek znaczenie dla uwolnienia obwinionej od odpowiedzialności. Odpowiadając na zarzut skarżącego, w ocenie Sądu Okręgowego, nie zachodziła zatem konieczność ustalania, czy w dniu zdarzenia znaki poziome zatoczki autobusowej były niewidoczne z racji zalegającego tam śniegu. Decyzja w zakresie dokonania powyższego ustalenia należy bowiem do Sądu orzekającego, a nie strony postępowania. Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę ma obowiązek dochodzenia prawdy obiektywnej, jednak obowiązek ten materializuje się dopiero wtedy, gdy Sąd, dokonując oceny dowodów uzna, że materiał dowodowy jest niepełny, niekompletny, nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i należy go dla całkowitego wyjaśnienia sprawy o brakujące dowody uzupełnić, a więc gdy istnieje zagrożenie oczywistą niesprawiedliwością wyroku, zaś w niniejszej sprawie okoliczność taka nie wystąpiła. Jak Sąd odwoławczy wskazywał powyżej, zgromadzony materiał dowodowy był kompletny z perspektywy możliwości dokonania oceny prawno – karnej zachowania obwinionej, a tym samym nie zachodziła konieczność jego poszerzania i uzupełnienia. Zaznaczenia przy tym wymaga, że Sąd Rejonowy w prawidłowy sposób ocenił wyjaśnienia obwinionej także w zakresie motywacji, jaka kierowała obwinioną do zatrzymania pojazdu w tym miejscu. Wobec powyższego nie sposób także podzielić argumentu skarżącego zawartego w pisemnym uzasadnieniu, wskazującego na wystąpienie w niniejszej sprawie wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. Zastosowanie wynikającej z tego przepisu reguły możliwe jest tylko wtedy, gdy po przeprowadzeniu pełnego postępowania dowodowego oraz prawidłowo dokonanej ocenie dowodów (a więc m.in. w zgodzie z art. 7 k.p.k.), nadal w sprawie pozostają kwestie niewyjaśnione i brak jest środków dowodowych, które mogą owe wątpliwości usunąć. Naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. możliwe jest zatem wyłącznie wtedy gdyby Sąd orzekający dopatrył się wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych lub wykładni prawa, których usunąć się nie da i wątpliwości te rozstrzygnął na niekorzyść obwinionej. Powoływanie się przez skarżącego w uzasadnieniu apelacji na naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. było wadliwe. Skarżący podnosił bowiem równocześnie zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., co powoduje, że kwestionuje także wcześniejszy etap postępowania dowodowego. Niezależnie od powyższego wskazać trzeba, że art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy tylko wątpliwości o charakterze obiektywnym, nie zaś takich które wynikają z subiektywnego przekonania strony skarżącej. Reasumując, Sąd Rejonowy w wyniku prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, w następstwie czego dokonał trafnej subsumpcji popełnionych przez obwinioną

wykroczeń pod normę sankcjonującą. Sąd odwoławczy przy tym w pełni podzielił argumentację Sądu Rejonowego w zakresie kwalifikacji prawnej wykroczeń, jak też stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości, jak też wymiaru orzeczonej wobec obwinionej kary nagany.

Nie podzielając zatem zarzutów apelacji i nie znajdując podstaw do ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia, zarówno w części dotyczącej rozstrzygnięcia tak w zakresie winy, jak i kary, Sąd Okręgowy utrzymał wyrok w mocy.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 121 § 1 k.p.w. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., zaś o wysokości opłaty na podstawie art. 5 ustawy o opłatach w sprawach karnych.